

מסורת הש"ס

א [תוספתא פ"ב, 3] מ"א חזק, א' ר"ת שנה א', (ד' וע') היטע תוס'; וזכור קרי, ספרי; ר' שמעון וזכור' תמורה יד: ד"ה סמי מנחמן].

נוסחת הריב"ן

א [ל' תימן: 3] מונה: 3] מיר עולם מהו מי אמרין כיון דלמירות עולם לית ליה הפסק לא תיחול עליה מירות מעשיו כלל עד לאחר כ' דלמי ל' של מירות דברשא דאי אמרת דתיחול עליה מעשיו כי מנו לכו לא אפשר ליה כלל הפסקה משום דקאמר דברשא הריני מיר לאחר כ' ובהפסקה לא אפשר ליה משום דלא מיימיר ליה מההיא מנהלמ כדי גידול שער הלכך לא חיייל להו מעשיו או דלמל לא; ואח"כ יו' ושפאר תלמ: **ד** [ל' למירות: 4] ה' הולל דבדוף: **ו** [שמונה: 1] דכיון דללו מנה את ש' צנו חנו מנל:

הגהות הב"ח

א רש"י ד"ה לא סלקין וכו' חימת אי לאחר שערין וחמשה ואי לאחר שלשים הילכך האי דהדר ואמר וכו' יו' וכו' דלוי אפשר וכו' כמירות אחת דמי אבל הכא דקא נחת וכו' כיון דעשרה יומין כו': **ב** ד"ה ואח"כ דלא דלמיר ומעבשיו וכו' לית ליה הפסק ליכא למימיר דמונה כו' ואח"כ כ' וד"ה דלמיר ומעבשיו: **א** [ל' ואח"כ לענין דה"א עם ד"ה כיון וכו' יתלן להו לברכות: **ד**] ד"ה הכא גזיר וכו' מירות סתם הוראיל דלפוק עשרים:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה אמר כמשה וכו' ולא היה היתר רבתי. ע' מה שגמרה בזה בפר' פסח' ספרי ח"ב בסוף הספר דנדרשותיו דף כב ע"ג:

הגהות התוספות

1. צ"ל הוא דמיתין. 2. צ"ל אמר מירות דלמיר עשרים. 3. צ"ל דכרי. 4. צ"ל דחור. 5. צ"ל מיר עולם. 6. תיבות מיר עולם מתק. 7. צ"ל להכי. 8. צ"ל מהשתא ויכול כו'. 9. מנ"ל צ"ל. 10. כנ"א כיוס. 11. תיבות מירות ומנחות מתקין וצ"ל מנחות ומירות. 12. צ"ל לא מיר וינד דאז. 13. צ"ל כי אם כשלה, ומינת גס היא ט"ס. 14. צ"ל כיון דסותר.

פ' הרא"ש

דרוק ההפסקה גורמת: ה"ג אמר הריני נזיר לאחר [כ'] יום ומעבשיו נזיר עולם מי חיילא עליה או לא. את"ל הריני נזיר לאחר [כ'] יום ומעבשיו כ' יום חיילי שאני תתם דאציג דחיילי כ' יום מעבשיו אפשר כל לקיים כל משפט נזירי שלאחר כ' יום כי אחרי ההשלמה של נזירות כ' יגלה ויביא קרבנותיו של כ' קל נזיר שלאחר כ'. או לאחרי פ' יגלה אינו נזירות שלאחר כ' ויביא קרבן ויגלה שנית אחר השלמת הק'. אבל הכא אי חייל נזיר עולם מיר שוב לא יגלה לעולם. ומיירי כגון דאמר ומעבשיו נזיר לעולם דאדור מנו מנלל ומינת אבל נזיר עולם מוקיל בתער. למר דבאית ליה ולמר דבאית ליה לעיל בפ"ק. ואת"ל כיון דאפשר לאתשולי על נזיר שלאחר כ' אמרי' כשאמר ומעבשיו נזיר לעולם היה בדעתו שיחול מיד ועל נזירות שלאחר כ' דכיון דאפשר לאיתשולי על נזיר

אח"ל נזירות מועטס כיון. דלילו מתחיל מעבשיו למנות לא מיימירי ליה מהאיך מירות אלא עשרה ימים ולא היו צהן כדי גידול שיער דלון תגלחת פחות משלשים: לא סלקין ליה הלון עשרה. למנין מירות דהא לית צהו גידול שיער הילכך לא חיייל ליה מעבשיו אלא לאחר עשרים יתחיל למנות שמי מירות ויהא מנלל צנימים. ואי אמרת מפשוט ממתני' דקתני מניח את שלו ומונה את של צנו ואח"כ משלים את שלו ואע"ג דלא מיימירי משלו אלא עשרה ואפי' הכי חיייל הא לא אדמי דלילו התם כיון דאמר הריני מיר סתם לכשיהא לי כן לא נחת למניינא דלא קאמר אימת **ג** (אי לאחר שערין ותמשה) **ה** הילכך האי דהדר ואמר הריני מיר דינא הוא דליחול עליה לאלתר דלינלמ לא יהא לו כן עד לאחר שלשים דלא מיימירי כלל ואישתכח דמלאלתר הוה ליה למימני מירות שלו א"ג זמנין דלא יספיק למימני את שלו קודם שגולד לו כן כיון דאי אפשר ליה צנולח כדפרשית לעיל גבי מתני' כמירות אחת דמי אלא הכא דקא נחת ליה למניינא דלמיר לאחר עשרים איכא לך למיזעי צבכי צעיין כיון דעשרים יומין כו': **ואח"ל**. היכא דלמיר **ו** מעבשיו צומאה כיון דאפשר למימני מעבשיו עשרים ולאחר דמונה ליה שלשים אפשר דמיהדר ולמימני תמנין משום דליכא גידול שיער לכסוף חיייל להו מהשתא אכתי מיזעי לך הא אמר הריני מיר לאחר עשרים ומעבשיו מיר עולם מהו **ז** כיון דלמירות עולם לית ליה הפסק דהיכא דלמיר מעבשיו מאה יום הוא דליכא למימיר דמונה עשרים ואח"כ מונה שלשים ואח"כ מונה שמונים דודאי חיייל עליה לאלתר מכי אמר מאה יום משום דכיון דלית להו הפסק לסוף מאה הילכך הכא נמי אפשר למפסקינהו מתוכן אבל הכא דלמיר מעבשיו מיר עולם דנזיר עולם אין לו הפסק והאי דמגלח משלשים לשלשים היינו טעמא משום כווד ולא משום דליהוי הפסק וכיון דלון לו הפסק לא פסקינן להו מתוכן וכיון דלא אפשר כלל הפסקה לא תיחול עליה מירות כלל עד לאחר עשרים דלימני שלשים של נזירותו דברשא: **ואח"ל**. לענין כולהו שאילתא לענין נזירות מועטת **ז** לנזירות מאה או לנזירות עולם **א**: **כיון דאפשר ליה לאישטוי**. אההוא מירות שקבל עליו לאחר עשרים ליחלו להו כולה מהשתא אכתי תזעי לך אמר הריני מיר שמשון לאחר עשרים יום ומעבשיו מיר סתם מנה: **הכא**. נזיר שמשון דלא אפשר לאיתשולי עליה משום דמשמון לא הוה נדור אמרינן כיון דלא אפשר לאיתשולי עליה אנזיר שמשון לא חייילא ההוא מירות סתם **ו** ודהוראיל דפוק עשרים לא שלמי או דילמא חייילא: **אמר הריני כמשה צנצנה צאדר**. דמשמע כמשה שנפטר צנצנה צאדר **א** ושז לא שמה יין מי היו לשון מירות או לא: **נטמא בימי צנו**. האי דלמיר הריני מיר כשיהא לי כן ומיר סתם התחיל מונה את שלו ועד שלא השלים את שלו נולד לו כן מניח את שלו ומונה את של צנו ואם נטמא בתוך ימים הללו **ו** שמונה לבנו: **ר' יוחנן אמר סופר**. אף אותן ימים שמה כבר על שלו **ז** כדיון **ו** דאפילו מנה את שלו לקיט מגלח צינתיס כמירות אריכתא דמי וסותר את הכל: **וריש** לניש אמר **אינו סופר**. את שלו דמירות ידיה לחוד ודצנו לחוד:

עשרים יום ונהי דלא מצי לגלח לסוף עשרה דלאחר עשרים דהא חל מירות שמשון דלא קפיד **א** אפי' אהפסקת מירותו אבל לא מצי למיזעי היכא דלמיר הריני **א** סתם לאחר **כ**] ומעבשיו מיר שמשון דודאי חיייל עליה לאלתר מיר שמשון דלמיר הריני מיר עולם אכתי מיזעי לך הא אמר הריני מיר לאחר עשרים ומעבשיו מיר עולם מהו **ז** כיון דלמירות עולם לית ליה הפסק דהיכא דלמיר מעבשיו מאה יום הוא דליכא למימיר דמונה עשרים ואח"כ מונה שלשים ואח"כ מונה שמונים דודאי חיייל עליה לאלתר מכי אמר מאה יום משום דכיון דלית להו הפסק לסוף מאה הילכך הכא נמי אפשר למפסקינהו מתוכן אבל הכא דלמיר מעבשיו מיר עולם דנזיר עולם אין לו הפסק והאי דמגלח משלשים לשלשים היינו טעמא משום כווד ולא משום דליהוי הפסק וכיון דלון לו הפסק לא פסקינן להו מתוכן וכיון דלא אפשר כלל הפסקה לא תיחול עליה מירות כלל עד לאחר עשרים דלימני שלשים של נזירותו דברשא: **ואח"ל**. לענין כולהו שאילתא לענין נזירות מועטת **ז** לנזירות מאה או לנזירות עולם **א**: **כיון דאפשר ליה לאישטוי**. אההוא מירות שקבל עליו לאחר עשרים ליחלו להו כולה מהשתא אכתי תזעי לך אמר הריני מיר שמשון לאחר עשרים יום ומעבשיו מיר סתם מנה: **הכא**. נזיר שמשון דלא אפשר לאיתשולי עליה משום דמשמון לא הוה נדור אמרינן כיון דלא אפשר לאיתשולי עליה אנזיר שמשון לא חייילא ההוא מירות סתם **ו** ודהוראיל דפוק עשרים לא שלמי או דילמא חייילא: **אמר הריני כמשה צנצנה צאדר**. דמשמע כמשה שנפטר צנצנה צאדר **א** ושז לא שמה יין מי היו לשון מירות או לא: **נטמא בימי צנו**. האי דלמיר הריני מיר כשיהא לי כן ומיר סתם התחיל מונה את שלו ועד שלא השלים את שלו נולד לו כן מניח את שלו ומונה את של צנו ואם נטמא בתוך ימים הללו **ו** שמונה לבנו: **ר' יוחנן אמר סופר**. אף אותן ימים שמה כבר על שלו **ז** כדיון **ו** דאפילו מנה את שלו לקיט מגלח צינתיס כמירות אריכתא דמי וסותר את הכל: **וריש** לניש אמר **אינו סופר**. את שלו דמירות ידיה לחוד ודצנו לחוד:

עשרים יום ונהי דלא מצי לגלח לסוף עשרה דלאחר עשרים דהא חל מירות שמשון דלא קפיד **א** אפי' אהפסקת מירותו אבל לא מצי למיזעי היכא דלמיר הריני **א** סתם לאחר **כ**] ומעבשיו מיר שמשון דודאי חיייל עליה לאלתר מיר שמשון דלמיר הריני מיר עולם אכתי מיזעי לך הא אמר הריני מיר לאחר עשרים ומעבשיו מיר עולם מהו **ז** כיון דלמירות עולם לית ליה הפסק דהיכא דלמיר מעבשיו מאה יום הוא דליכא למימיר דמונה עשרים ואח"כ מונה שלשים ואח"כ מונה שמונים דודאי חיייל עליה לאלתר מכי אמר מאה יום משום דכיון דלית להו הפסק לסוף מאה הילכך הכא נמי אפשר למפסקינהו מתוכן אבל הכא דלמיר מעבשיו מיר עולם דנזיר עולם אין לו הפסק והאי דמגלח משלשים לשלשים היינו טעמא משום כווד ולא משום דליהוי הפסק וכיון דלון לו הפסק לא פסקינן להו מתוכן וכיון דלא אפשר כלל הפסקה לא תיחול עליה מירות כלל עד לאחר עשרים דלימני שלשים של נזירותו דברשא: **ואח"ל**. לענין כולהו שאילתא לענין נזירות מועטת **ז** לנזירות מאה או לנזירות עולם **א**: **כיון דאפשר ליה לאישטוי**. אההוא מירות שקבל עליו לאחר עשרים ליחלו להו כולה מהשתא אכתי תזעי לך אמר הריני מיר שמשון לאחר עשרים יום ומעבשיו מיר סתם מנה: **הכא**. נזיר שמשון דלא אפשר לאיתשולי עליה משום דמשמון לא הוה נדור אמרינן כיון דלא אפשר לאיתשולי עליה אנזיר שמשון לא חייילא ההוא מירות סתם **ו** ודהוראיל דפוק עשרים לא שלמי או דילמא חייילא: **אמר הריני כמשה צנצנה צאדר**. דמשמע כמשה שנפטר צנצנה צאדר **א** ושז לא שמה יין מי היו לשון מירות או לא: **נטמא בימי צנו**. האי דלמיר הריני מיר כשיהא לי כן ומיר סתם התחיל מונה את שלו ועד שלא השלים את שלו נולד לו כן מניח את שלו ומונה את של צנו ואם נטמא בתוך ימים הללו **ו** שמונה לבנו: **ר' יוחנן אמר סופר**. אף אותן ימים שמה כבר על שלו **ז** כדיון **ו** דאפילו מנה את שלו לקיט מגלח צינתיס כמירות אריכתא דמי וסותר את הכל: **וריש** לניש אמר **אינו סופר**. את שלו דמירות ידיה לחוד ודצנו לחוד:

הריני נזיר פרק שני נזיר

יד.

י"ה. כלומר תחילה שאל צנזירות מועטת ושז שאל צנזירות מרובה צאם תמלל לומר דאפילו אח"ל צנזירות מועטת לא חייילא כיון דעשרה יומין לצד הואי לא סלקי הכך עשרה שיסלים אחר עשרים^א לאיתרופי לעשרים ספסר מתחילה משום דהנך עשרה לא חזו לנזירות לחודיהו ולהכי לא ניחא ליה להפסיק מירותו אלא אלו עשרים יום רואה שיהיו פנויים ויהיה מותר ציין וצתגלחת וליטמאות למתים אכתי מיזעי ליה לנזירות מרובה דמאה יום כיון דאי חייילא השתא כ' יום אכתי פשו להו פ' יום אחר מירות דל' יום דחזו לנזירות לחודיהו ומצטרפי ספיר להני עשרים יום להשלמת ק' יום וימנה **כ**] יום ושז מונה ל' יום ומגלח ויציא קרבן ושז מונה פ' יום להשלים המאה יום ויגלח שנית ויציא קרבן ולא קפיד אהפסקת מירות או דילמא אפ"ה לא חיייל כיון דלא שלמי מאה יום צהנך **כ**] יום ואין רואו להפסיק מירותו ומסתמא צשעת קצלה היה צדעתו **ככ**] יום קנאי יהיה מותר ציין וצתגלחת וצטומאה או ואחרי כן יעשה שלשים יום ויגלח ויציא קרבן ושז יעשה מאה יום רצופין ויגלח ויציא קרבן: הגה"ה **ו**צ"ע אי מצי למיזעי היכא דלמיר הריני מיר מאה יום וזיר לאחר

את"ל נזירות מועטת כיון דעשרה יומין הוא דיתרין לא סליק ליה הלון עשרה ודאי נזיר מאה יום כיון דאית ליה תמנין יומין לבסוף סלקין ליה או לא ואת"ל חיייל אמר הריני נזיר לאחר כ' יום ומעבשיו נזיר עולם מהו מי חיילא עליה **א** או לא את"ל הכא כיון דאפשר לאיתשולי חיילא אמר הריני נזיר שמשון לאחר עשרים יום ומעבשיו נזיר סתם מהו הכא לא אפשר לאיתשולי מי חיילא **ב** או לא אמר כמשה בשבעה באדר מאי פשוט מינייהו קדמייתא **ג** הריני נזיר לאחר עשרים יום ומעבשיו מאה יום ימונה עשרים ואח"כ מונה שלשים ואח"כ מונה שמונים כדי להשלים נזירות ראשונה נטמא בימי צנו רבי יוחנן אמר יסותר ריש לקיש אמר אינו סותר רבי יוחנן אמר סותר ה"הא נזירות אריכתא היא ריש לקיש אמר אינו סותר נזירות ידיה לחוד ודבריה לחוד נטמא

עשרים יום דהשתא הקדים המאה יום [אי אמרת] חיייל מהשתא אי לא [ושמאל] דה"ה דמצי למיזעי הכי וחדא מנייהו נקט. הגה"ה: **אמר הריני נזיר דאחר עשרים יום ומעבשיו נזיר דע"ז**. דדינו אס הכציד שערז דמיקל ומציא שלש צהמות:

מי חי"א. מירות עליה מהשתא או לא את"ל דצין מירות מועטת וצין מירות מרובה מהשתא חייילא משום דכי מנו עשרים וחול מירות לא הוי הפסק כולי האי שהרי דמי הוא לנזירות דמאה אבל הכא אי חייילא מהשתא מיר עולם מירות דלמיר עשרים אינו כיוצא צו כלל והוי הפסק הילכך לא הוי מיר עולם כלל עד שישלים מירותו וצהנך עשרים קמאי יהיה מותר ציין וצתגלחת וצטומאה או דילמא דמ"מ יחול מהשתא מיר לעולם וכי אתו עשרים ימנה מירות שלשים יום ומגלח למ"ד מיר עולם מיקל אחר שלשים יום או אחר **א** [ש"א] למר כדלית ליה ולמר כדלית ליה (לעיל דף ה.) **ז** דחזיא^א לנזירות עולם שהתחיל ולא חשיב הפסקת מירותו כיון שצידו לשאול על מירות של שלשים יום והיה עושה מירות עולם לפניו צלי הפסק הילכך **ז** אסר אפילו לא שאל על מירות **דל'** יוס] יחול עליו מיר עולם מהשתא **וה"ה** דמצי **ח** למיזעי אי אמר הריני מיר^א לאחר כ' מיר עולם^ב ומעבשיו מיר סתם: **ואת"ל** הכא ודאי חיייל דאפשר לאתשולי אנזירות שיחול לאחר עשרים יום הכא^ו **י** חייילא מיר עולם ומהשתא^א יכול לשאול אנזירות דבתר עשרים ולא תהיה הפסק כלל בתוך מירות דמיר עולם:

אמר הריני נזיר בשמשון דאחר עשרים יום ומעבשיו נזיר סתם. הכא ודאי לא אפשר לאתשולי אנזירות שמשון שיחול עליו אחר [עשרים] הילכך לא יחול עליו סתם מירות צהנך עשרים כלל הוראיל לא מצי להשלים צהנך עשרים סתם מירות דהויין שלשים יום ויהיה מותר ציין ולטמאות למתים צהנך עשרים ואח"כ יתחיל מירות שמשון **י** [ויחדא] סתם מירות כיון דלא אפשר להשלימו קפיד אהפסקת מירותו או דלמל סוף סוף חיייל עליה סתם מירות בתוך מירות שמשון מ"מ כל דין מירות שיכול לנהוג ויהוג כגון איסור יין וטומאת מתים **ח** ואחר עשרים יפסקין מירות שמשון דלא קפיד **א** אפי' אהפסקת מירותו אבל לא מצי למיזעי היכא דלמיר הריני **א** סתם לאחר **כ**] ומעבשיו מיר שמשון דודאי חיייל עליה לאלתר מיר שמשון דלמיר הריני מיר עולם אכתי מיזעי לך הא אמר הריני מיר לאחר עשרים ומעבשיו מיר עולם מהו **ז** כיון דלמירות עולם לית ליה הפסק דהיכא דלמיר מעבשיו מאה יום הוא דליכא למימיר דמונה עשרים ואח"כ מונה שלשים ואח"כ מונה שמונים דודאי חיייל עליה לאלתר מכי אמר מאה יום משום דכיון דלית להו הפסק לסוף מאה הילכך הכא נמי אפשר למפסקינהו מתוכן אבל הכא דלמיר מעבשיו מיר עולם דנזיר עולם אין לו הפסק והאי דמגלח משלשים לשלשים היינו טעמא משום כווד ולא משום דליהוי הפסק וכיון דלון לו הפסק לא פסקינן להו מתוכן וכיון דלא אפשר כלל הפסקה לא תיחול עליה מירות כלל עד לאחר עשרים דלימני שלשים של נזירותו דברשא: **ואח"ל**. לענין כולהו שאילתא לענין נזירות מועטת **ז** לנזירות מאה או לנזירות עולם **א**: **כיון דאפשר ליה לאישטוי**. אההוא מירות שקבל עליו לאחר עשרים ליחלו להו כולה מהשתא אכתי תזעי לך אמר הריני מיר שמשון לאחר עשרים יום ומעבשיו מיר סתם מנה: **הכא**. נזיר שמשון דלא אפשר לאיתשולי עליה משום דמשמון לא הוה נדור אמרינן כיון דלא אפשר לאיתשולי עליה אנזיר שמשון לא חייילא ההוא מירות סתם **ו** ודהוראיל דפוק עשרים לא שלמי או דילמא חייילא: **אמר הריני כמשה צנצנה צאדר**. דמשמע כמשה שנפטר צנצנה צאדר **א** ושז לא שמה יין מי היו לשון מירות או לא: **נטמא בימי צנו**. האי דלמיר הריני מיר כשיהא לי כן ומיר סתם התחיל מונה את שלו ועד שלא השלים את שלו נולד לו כן מניח את שלו ומונה את של צנו ואם נטמא בתוך ימים הללו **ו** שמונה לבנו: **ר' יוחנן אמר סופר**. אף אותן ימים שמה כבר על שלו **ז** כדיון **ו** דאפילו מנה את שלו לקיט מגלח צינתיס כמירות אריכתא דמי וסותר את הכל: **וריש** לניש אמר **אינו סופר**. את שלו דמירות ידיה לחוד ודצנו לחוד:

אנזיר דלאחר כ' ולא הוי הפסק כלל. וה"ה דהוי מצי למבצי הריני נזיר עולם אכתי מיזעי לך הא אמר הריני נזיר לאחר כ' ומעבשיו נזיר עולם מהו **ז** כיון דלמירות עולם לית ליה הפסק דהיכא דלמיר מעבשיו מאה יום הוא דליכא למימיר דמונה עשרים ואח"כ מונה שלשים ואח"כ מונה שמונים דודאי חיייל עליה לאלתר מכי אמר מאה יום משום דכיון דלית להו הפסק לסוף מאה הילכך הכא נמי אפשר למפסקינהו מתוכן אבל הכא דלמיר מעבשיו מיר עולם דנזיר עולם אין לו הפסק והאי דמגלח משלשים לשלשים היינו טעמא משום כווד ולא משום דליהוי הפסק וכיון דלון לו הפסק לא פסקינן להו מתוכן וכיון דלא אפשר כלל הפסקה לא תיחול עליה מירות כלל עד לאחר עשרים דלימני שלשים של נזירותו דברשא: **ואח"ל**. לענין כולהו שאילתא לענין נזירות מועטת **ז** לנזירות מאה או לנזירות עולם **א**: **כיון דאפשר ליה לאישטוי**. אההוא מירות שקבל עליו לאחר עשרים ליחלו להו כולה מהשתא אכתי תזעי לך אמר הריני מיר שמשון לאחר עשרים יום ומעבשיו מיר סתם מנה: **הכא**. נזיר שמשון דלא אפשר לאיתשולי עליה משום דמשמון לא הוה נדור אמרינן כיון דלא אפשר לאיתשולי עליה אנזיר שמשון לא חייילא ההוא מירות סתם **ו** ודהוראיל דפוק עשרים לא שלמי או דילמא חייילא: **אמר הריני כמשה צנצנה צאדר**. דמשמע כמשה שנפטר צנצנה צאדר **א** ושז לא שמה יין מי היו לשון מירות או לא: **נטמא בימי צנו**. האי דלמיר הריני מיר כשיהא לי כן ומיר סתם התחיל מונה את שלו ועד שלא השלים את שלו נולד לו כן מניח את שלו ומונה את של צנו ואם נטמא בתוך ימים הללו **ו** שמונה לבנו: **ר' יוחנן אמר סופר**. אף אותן ימים שמה כבר על שלו **ז** כדיון **ו** דאפילו מנה את שלו לקיט מגלח צינתיס כמירות אריכתא דמי וסותר את הכל: **וריש** לניש אמר **אינו סופר**. את שלו דמירות ידיה לחוד ודצנו לחוד:

עין משפט ונר מצוה

כ ו א מ"י פ"ד מהל' מירות הל' מ וצ"ש צ"מ:
כ ב מ"י עם הל'ט וע"ש:
כ ג ב מ"י עם הלסה ו' ז:
כ ד ה מ"י עם הל"ג:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א רש"י ד"ה אמר הריני כמשה צ' צאדר וכו' ושוב לא שמה. מלל שמה מתקן וי"ב שמו יין כצ"ל וכוונתו כהתוס' ד"ה אמר כמשה א"מ: **ב** ד"ה י' יוחנן וכו' דכיון דלפסוקי מנה. מתקן וי"ב דלילו מניח את שלו וכו' כצ"ל א"מ: **ג** דוס' ד"ה מי חייילא וכו' דחזיא. מלל דחזיא מתקן וי"ב דדמאי כצ"ל א"מ: **ד** בא"ד צלי הפסק הלכך אסר. מלל אסר מתקן וי"ב דאמרינן כצ"ל: **ה** בא"ד וה"ה דמצי למיזעי גבי ע"י א"מ: **ו** ברה"ה ואח"ל הכא וכו' חייילא מיר עולם דמשמאח כצ"ל: **ז** ד"ה דחזיא הכריע מיר כשמשון וכו' ואח"כ יתחיל מיר שמשון ודחיה. מלל ודחיה מתקן וי"ב דמלל כצ"ל וצ"ל דלחון כ' יום יהא מותר ציין וטומאה וגילוח ואחר כ' יתחיל סתם מירות ל' יום ומגלח הפסם מירות אח"כ יחול מירות שמשון וכמ"ש תוס' לעיל ד"ה צבי רבא וצדיה' מלל מנו חלל א"מ: **ח** בא"ד ואח"כ יפסקין מירות זה כצ"ל: **ט** בא"ד יתחיל מירות שמשון דלא קפיד אהפסקת. מינות אפי' אהפסקת מתקן וי"ב אצילות אהפסקת כצ"ל וצ"ל דלמיר כ' ימים יסיים סתם מירות דהיינו עוד ח' ימים צאסורין יין וטומאה רק שלא יגלח כסוף ואח"כ דהיינו אחר און ח' ימים יתחיל מירות שמשון. ואע"ג דליו יוכל לקיים מללמ גילוח כסוף מירות של מ"מ אינו קפיד על זה אלא מה שיוכל לקיים מקיים ודוק א"מ: **י** בא"ד אבל לא מצי למיזעי היכא דלמיר הריני מיר סתם כצ"ל: **כ** ד"ה פשוט מיהא קמיתא וכו' כשפסקו מניינו והיה מ' ומנינו כצ"ל: **ל** בא"ד לא היה סותר מנין של עצמו שהרי השלים מעין של עצמו לנמיר כצ"ל א"מ:

פ' הרא"ש (המשך)

כ' ילך אצל חכם ויחזיר לו והזיר והוא כאילו קיים אמר הריני נזיר שמשון לאחר כ' יום ומעבשיו נזיר סתם מהו מי אמרי' יתחיל למנות מעבשיו נזיר סתם ולאחר כ' יפסקין נזירותו ויתחיל נזיר שמשון ולא יגלח לעולם או דלמא כיון דאדנו יכול להשלים נזירותו וגם אין שאלה לנזיר שמשון כדאיתא פ' בתרא דמכות לא חיילא עלי' כלל נזיר של יום. וי"מ הריני נזיר לאחר כ' יום ומעבשיו נזיר עולם דדינו להכביד שערז מיקיל בתער ומכ"א ג' בהמות מי חיילי. את"ל דבין נזיר מרובה בין נזיר מועטת חיילי. וכו' מנו כ' יום מפסיק. שאלה דלא הוי הפסק כולי האי דרדומה הוא לנזיר א' דבני חרא בקתא אינון. אבל הכא אי חייל מהשתא נזיר עולם כיון דנזיר [עולם] אינו כיצודא כלל הוי הפסק **ה**: כולי דלמא אנון לא הילכך לא חייל נזיר עולם עד אחר שישלים נזירותו שלאחר כ' יום או דלמא אפי"ה חייל מהשתא וכו' מנין כ' יום יפסק וימנה נזירותו ויגלה ויחזיר לנזיר עולם כיון דאיתשולי:

אנזיר דלאחר כ' ולא הוי הפסק כלל. וה"ה דהוי מצי למבצי הריני נזיר עולם אכתי מיזעי לך הא אמר הריני נזיר לאחר כ' ומעבשיו נזיר עולם מהו **ז** כיון דלמירות עולם לית ליה הפסק דהוי קבלת נזירות דסתמא כיום שפסטר משה רבינו

^[א] נראה דצ"ל הוי הפסק הלכך לא חיייל מיר עולם וכו' וזכיה תוס' ד"ה מי חייילא.